

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 29 czerwca 2018 r.

Pozycja 114

POSTANOWIENIE

z dnia 8 maja 2018 r.

Sygn. akt Ts 264/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Zielonacki – przewodniczący i sprawozdawca

Małgorzata Pyziak-Szafnicka

Jarosław Wyrembak,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 20 lutego 2018 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej M.J.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 20 grudnia 2016 r. (data nadania) M.J. (dalej: skarżący) wystąpił o stwierdzenie, że art. 126² § 1 oraz art. 130 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, ze zm.; dalej: k.p.c.) są niezgodne z art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 1 i 2, art. 31 ust. 3 (zdanie ostatnie) oraz art. 2 Konstytucji.

Zdaniem skarżącego działania podjęte przez sądy I oraz II instancji na podstawie za-skarżonych przepisów pozbawiają skarżącego prawa określonego w art. 45 ust. 1 Konstytucji oraz naruszają dyspozycję art. 77 ust. 1 i 2 Konstytucji. Istniejący stan prawny – według skarżącego – godzi także w „przesłankę [a]rt. 2 Konstytucji albowiem wbrew zakazowi określono-mu w zdaniu ostatnim [a]rt. 31 ust. 3 Konstytucji ustanawia ograniczenie w zakresie korzy-stania z konstytucyjnego prawa do rozpoznania sprawy przez sąd w sposób naruszający istotę tego prawa”.

Postanowieniem z 20 lutego 2018 r., doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 12 marca 2018 r., Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytu-cyjnej. Trybunał zwrócił uwagę na to, że zakwestionowany w skardze art. 126² § 1 k.p.c. nie był podstawą wydania postanowienia Sądu Okręgowego w K. z 4 października 2016 r., wska-zanego przez skarżącego jako orzeczenie ostatecznie rozstrzygające o jego prawach. Trybunał stwierdził także, że skarżący nie uzasadnił naruszenia – przez zaskarżone przepisy – przysłu-gujących mu praw podmiotowych, ponieważ zarzuty podniesione przez skarżącego w ogóle nie odnosiły się do treści normatywnej kwestionowanych przepisów. Trybunał wskazał ponadto, że skarżący nie uzupełnił braków formalnych skargi, ponieważ przesłane egzemplarze skargi konstytucyjnej nie zostały podpisane przez pełnomocnika skarżącego.

W zażaleniu z 19 marca 2018 r. (data nadania) na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 20 lutego 2018 r. skarżący zarzucił Trybunałowi „błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia pozostający w związku z naruszeniem przepisu art. 61 ust. 4 pkt 1 i 2 [u.o.t.p. TK] w związku z art. 79 ust. 1 Konstytucji”. Skarżący wniósł o uwzględnienie zażalenia i nadanie dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 13 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym oraz ustawę o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (Dz. U. poz. 2074) do postępowań przed Trybunałem Konstytucyjnym wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK) stosuje się przepisy tej ustawy. Skoro postępowanie zainicjowane rozpatrywaną skargą nie zostało zakończone przed 3 stycznia 2017 r., tj. dniem wejścia w życie u.o.t.p. TK, to zarówno wstępne, jak i merytoryczne rozpoznanie tej skargi określają przepisy u.o.t.p. TK.

2. Zgodnie z art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p. TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

3. Trybunał stwierdził, że kwestionowane postanowienie jest prawidłowe, a zarzuty sformułowane w zażaleniu nie podważają podstaw odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

4. W pierwszej kolejności, Trybunał zwraca uwagę na to, że skarżący nie podważył ustaleń Trybunału dotyczących art. 126² § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, ze zm.; dalej: k.p.c.), który został wskazany przez skarżącego jako jedna z podstaw wydania orzeczenia ostatecznie rozstrzygającego o jego prawach. Skarżący nie wykazał przede wszystkim, że kwestionowany w skardze art. 126² § 1 k.p.c. (także omyłkowo wskazywany przez skarżącego w uzasadnieniu zażalenia jako art. 126² § 2) był podstawą wydania postanowienia Sądu Okręgowego w K. z 4 października 2016 r. Zdaniem Trybunału nie można zgodzić się z twierdzeniem skarżącego, że „wprost z uzasadnienia postanowienia z 4 października 2016 r.” wynika zastosowanie zaskarżonych przepisów przez Sąd Okręgowy w K. W uzasadnieniu tego postanowienia Sąd Okręgowy przywołał wprawdzie art. 126² § 1 k.p.c., ale dokonał tego jedynie w kontekście oceny zasadności wniosku sformułowanego przez skarżącego w środku odwoławczym. Skarżący domagał się bowiem skierowania pytania prawnego do Trybunału Konstytucyjnego oraz zbadania zgodności art. 126² § 1 k.p.c. z Konstytucją. Mając powyższe na uwadze, nie można zgodzić się z twierdzeniem skarżącego, że samo zamieszczenie w uzasadnieniu orzeczenia rozważań na temat danego przepisu decyduje o tym, że był on podstawą wydania tego orzeczenia.

5. Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 9 listopada 2017 r. skarżący został wezwany m.in. do nadesłania 5 egzemplarzy skargi konstytucyjnej opatrzonej przez pełnomocnika skarżącego podpisem, a nie parafą. Trybunał przypomina, że w odpowiedzi na

wezwanie do uzupełnienia braków skarżący przesłał 5 egzemplarzy skargi, które nie zostały jednak podpisane przez pełnomocnika skarżącego. Z tego powodu za bezpodstawne należy uznać twierdzenia skarżącego, że wszelkie braki skargi zostały przez niego uzupełnione.

6. Tylko na marginesie Trybunał zwraca uwagę na to, że skarżący w żaden sposób nie odniósł się do wskazanego przez Trybunał w zaskarżonym postanowieniu braku związku pomiędzy zarzutami podniesionymi przez skarżącego a treścią normatywną kwestionowanych przez niego przepisów.

Mając powyższe na względzie, Trybunał – na podstawie art. 61 ust. 8 u.o.t.p. TK – nie uwzględnił zażalenia.